

Thượng Đế và Nhân Loại
Những Câu Chuyện Thánh Kinh

Thanh Hải Vô Thượng Sư

Thượng Đế và Nhân Loại
Những Câu Chuyện Thánh Kinh

Thanh Hải Vô Thượng Sư

Từ thuở ấu thơ, tôi đã bắt đầu thắc mắc về Thượng Đế và vũ trụ, nhưng không biết tìm ai để đặt những câu hỏi lớn lao như: Thượng Đế trông như thế nào? Làm sao tôi có thể thấy Ngài? Tôi có thể chạm vào Ngài không? Tôi có thể ôm Ngài không? (Vì lúc đó tôi còn rất nhỏ nên thích ôm ấp.) Nhiều năm trôi qua kể từ khi tôi tự đặt cho mình câu hỏi đầu tiên, nhưng tôi vẫn chưa tìm ra được lời giải đáp thật sự. Cho nên, tôi theo bà nội đến chùa để cầu Phật, theo cha đến nhà thờ để cầu Chúa. Tôi đã cầu tất cả những vị mà tôi biết cũng như cố gắng đọc Kinh Phật và Kinh Thánh nhưng vẫn không liễu ngộ được nhiều điều.

Thậm chí lúc ngủ tôi cũng ôm quyển Thánh Kinh. Đêm nào tôi cũng ôm Thánh Kinh ngủ. Và tôi luôn cầu nguyện với Thượng Đế: “Ngài có thể cho con thấy Ngài được không? Xin Ngài cho con được thấy Ngài, hỡi Thượng Đế Tối Cao, Đấng vượt trên mọi giới hạn của con người, Đấng vượt trên mọi khác biệt tôn giáo, Đấng vượt trên mọi thù hận và phân biệt chủng tộc. Xin cho con được thấy Ngài. Con mong mỗi nhận biết Ngài hơn bất kỳ điều gì khác.”

Tôi dường như đã cảm nhận được sự hiện diện của Thượng Đế, nhưng tôi không thể nhìn thấy Ngài, nên tôi rất muốn được gặp Ngài. Vì vậy tôi đã thử nhiều phương cách những mong có thể câu thông với Ngài, nhưng đều không có kết quả. Cho đến một ngày, Thượng Đế đã dẫn dắt tôi vào con đường tâm linh này, con đường mà Thượng Đế nói là qua đó tôi có thể nhận biết Ngài một cách nhanh chóng. Kể từ đó, mỗi ngày tôi càng nhận biết Đấng Cha Lành nhiều hơn.

Ngài cũng yêu cầu tôi đi ra ngoài thế giới, đến bất cứ nơi nào mà tôi được thỉnh cầu để truyền đạt thông điệp rằng Thượng Đế rất mực thương yêu quý vị. Và nếu quý vị muốn thấy Ngài, thì tôi phải chỉ cho quý vị phương pháp. Đây là công việc đầy thử thách và tôi cho rằng nó không phù hợp với một phụ nữ nhỏ bé như tôi. Nhưng Thượng Đế đã phán rằng: “Ta sẽ ban cho con tất cả lực lượng cần thiết, chỉ cần con tiếp tục phụng sự Ta, mọi chuyện khác Ta sẽ lo liệu.” Phương pháp này đã mang lại kết quả cho bản thân tôi cũng như hàng nghìn người, thậm chí hàng trăm nghìn người đang tìm kiếm Thượng Đế. Vì vậy tôi đảm bảo rằng nó cũng sẽ mang lại kết quả cho tất cả mọi người.

*~ Thanh Hải Vô Thượng Sư
Armenia, ngày 15 tháng 5 năm 1999*

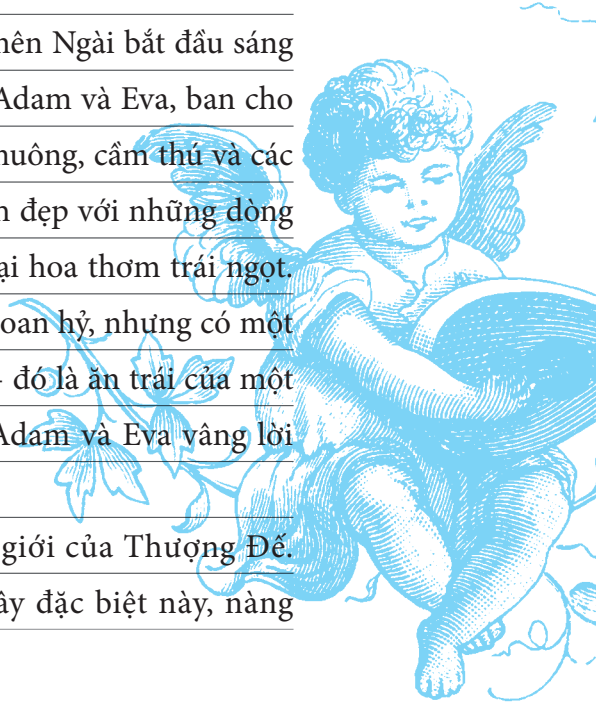

Adam và Eva

Ngày xưa, khi Thượng Đế sáng tạo ra vũ trụ, Ngài cũng tạo ra thế giới của chúng ta. Ngài tạo ra ngày đêm, trăng sao cũng như bầu trời, biển cả và đất đai. Ngài còn tạo ra chim bay trên trời, cá bơi dưới nước và các loài vật rong chơi trên đất liền. Ngài rất hài lòng khi quan sát công trình sáng tạo của mình.

Vì vũ trụ này vốn được dành cho loài người nên Ngài bắt đầu sáng tạo người nam và người nữ. Thượng Đế đã tạo ra Adam và Eva, ban cho họ quyền cai quản thế giới, bao gồm cây cỏ, chim muông, cầm thú và các loài sinh vật biển. Ngài cho họ một nơi cư ngụ xinh đẹp với những dòng suối mát trong, những hàng cây rợp bóng và đủ loại hoa thơm trái ngọt. Đó là Vườn Địa Đàng. Adam và Eva cảm thấy rất hoan hỷ, nhưng có một điều Thượng Đế nghiêm cấm họ không được làm – đó là ăn trái của một cây đặc biệt. Nếu ăn trái của cây đó, họ sẽ chết. Adam và Eva vâng lời Thượng Đế, sống như những người bạn của Ngài.

Tuy nhiên, có một kẻ rắp tâm phá hoại thế giới của Thượng Đế. Một ngày nọ, khi Eva dạo bước ngang qua cái cây đặc biệt này, nàng

nghe thấy tiếng gọi ngọt ngào của một con rắn. (Người phương Tây gieo tiếng xấu cho loài rắn, cho rằng rắn luôn tìm cơ hội cắn đả con người. Theo quan điểm của họ, chúng là hiện thân của quỷ Sa-tăng.) Và cây này được gọi là “Cây Nhận Biết Thiện Ác”.

Giọng nói đó bảo nàng: “Hãy nhìn trái cây tuyệt diệu này! Hả nàng đang rất thèm. Sao nàng không ném thử nó đi? Nó sẽ giúp nàng trở nên rất thông minh, thông minh như Thượng Đế vậy.” Khi nghe giọng nói ngon ngọt của rắn, Eva quên đi lời cảnh báo của Thượng Đế, vì nàng muốn trở nên thông minh như Thượng Đế và làm được bất kỳ điều gì nàng muốn. Thế là Eva với tay hái và ăn trái cấm. Rồi nàng để dành một phần cho Adam. Kể từ đó, những sự việc không hay bắt đầu xảy ra. Thượng Đế đã biết chuyện Adam và Eva làm, bởi không điều gì có thể qua mắt Ngài.

Từ dạo ấy, Adam và Eva không còn là bạn của Thượng Đế nữa. Ngài yêu cầu họ rời khỏi Vườn Địa Đàng. Họ đã từng có một đời sống thật hạnh phúc, được dạo chơi và trò chuyện cùng Thượng Đế. Giờ đây, các thiên thần đứng canh gác trước cổng vườn với thanh gươm trong tay, không bao giờ cho phép Adam và Eva quay trở về nữa.

Họ phải làm việc vất vả đến kiệt sức. Lúc bấy giờ, họ mới thấm thía nỗi đau khổ. Điều tồi tệ hơn nữa là Thượng Đế gửi đến một thông điệp hãi hùng nhất, rằng họ sẽ dần dần già nua và cuối cùng sẽ chết.

Sau khi rời khỏi Vườn Địa Đàng, Eva sinh hạ Cain và Abel. Cain lớn lên, trở thành một nông phu, chàng cày cấy và trồng trọt ngũ cốc. Còn Abel thì trở thành người chăn cừu, trông nom đàn cừu cho cha. Sau mỗi vụ mùa, Cain lại cúng dường Thượng Đế một phần thu hoạch của mình để tỏ lòng tri ân, còn Abel thì cúng dường Ngài đàn cừu.

Cả hai tặng vật này đều là những món quà đáng giá, nhưng chúng ta không thể cúng dường Thượng Đế để đổi lấy tình thương của Ngài, vì Thượng Đế biết rõ chúng ta thật sự là người như thế nào. Abel là người chính trực nên Thượng Đế rất hài lòng với món quà chàng dâng tặng. Vì thế Cain tức tối và sinh lòng đố kỵ. Chàng rất ghét người em trai Abel của mình, và cũng biết rằng Thượng Đế không hề thích món quà của chàng.

Một ngày nọ trên cánh đồng, Cain gây gỗ với Abel và giết chết chàng, tin rằng không ai chứng kiến tội ác này. Nhưng Thượng Đế biết. Ngài đã trừng phạt Cain bằng cách đuổi chàng cùng gia đình ra đi biệt xứ. Một thế giới từng rất hấp dẫn từ đó đã vĩnh viễn bị hủy diệt. (Sáng Thế Ký: 4:1-4:12)

Ước Muốn Của Thượng Đế Không Hề Lớn Lao

Quý vị có hiểu câu chuyện này không? Không phải việc ăn một miếng trái cây đã mang lại những chuyện bất hạnh này. Chúng ta đều biết phân biệt phải trái và có quyền lựa chọn. Chúng ta không nên làm những điều chúng ta biết là không hợp đạo lý. Nếu biết mà vẫn cố ý làm, chúng ta sẽ khiến đời sống của mình bị xáo trộn, trở nên phức tạp và đau khổ.

Trái cây đó chỉ tượng trưng cho việc chúng ta không nên làm. Tuân theo ý chỉ của Thượng Đế nghĩa là hành động hợp lý và không gây phương hại đến bất kỳ ai trong suốt cuộc đời mình. Dầu không tu hành, quý vị vẫn có thể ban tặng cho bản thân cũng như thế giới một điều vô cùng hữu ích bằng cách thuận theo lối dinh dưỡng thuần chay và nghiêm trì giới luật. Giống như những đệ tử của tôi vậy. Chúng ta chọn làm những điều nên làm và tránh làm những việc không nên làm.

Thượng Đế đã chăm sóc họ rất chu đáo, ban cho họ đủ loại thực phẩm và thú vui. Họ không thiếu bất kỳ thứ gì, điều này chứng tỏ tình thương của Thượng Đế là vô lượng vô biên. Có nơi nào con người không phải làm việc mà vẫn có thể sống vô tư, thoải mái như thế không? Tất cả những

*T*ừ thuở ban sơ, chúng ta đã có quyền chọn lựa, chúng ta có tiếng nói bên trong mách bảo cho chúng ta biết điều gì tốt, điều gì xấu. Nhưng đôi khi chúng ta ham vui, thích làm những điều trái với sự dạy dỗ của cha mẹ, giống như trẻ con vậy, rồi tự làm tổn thương chính mình. Đó chính là vấn đề.²

~ Thanh Hải Vô Thượng Sư

gì họ cần làm chỉ là vui hưởng. Thượng Đế có bao giờ yêu cầu họ điều gì lớn lao không? Không bao giờ. Ngài chỉ nói: “Các người có thể ăn bất kỳ thứ gì, nhưng riêng cây đó là của Ta. Hãy để nó cho Ta. Đừng ăn trái của nó.”

Nhưng thậm chí cây đó họ cũng không bỏ qua. Không phải vì họ đói. Có thứ gì họ cần mà không được đáp ứng không? Thượng Đế chỉ yêu cầu duy nhất một điều, nhưng họ vẫn không thực hiện được. Ngài đã tạo ra quá nhiều thứ cho họ vui hưởng, vậy mà họ vẫn còn phạm lỗi.

Ngày nay chúng ta đang ở trong tình trạng thật đáng thương, bị mê hoặc và buộc phải trầm luân trong bể khổ. Thế giới của chúng ta đầy rẫy muôn phiền như sinh, lão, bệnh, tử. Nhưng thời đó họ không hề biết đến bệnh, lão hay tử. Họ thậm chí không phải tranh đấu để mưu sinh. Thượng Đế chỉ yêu cầu một việc hết sức nhỏ bé, vậy mà họ cũng không thể thực hiện được.

Đích thân Thượng Đế nói mà họ còn không nghe, nói gì đến tôi. Lời tôi nói thì đáng kể gì chứ? Họ biết rất rõ Thượng Đế đã tạo ra mọi thứ cho họ vui hưởng. Họ biết Thượng Đế là chủ nhân của họ và Ngài ban cho họ bất kỳ thứ gì họ muốn, chỉ ngoại trừ trái của một cái cây đặc biệt, thế mà họ vẫn nhất quyết ăn bằng được trái của cây đó.

Thật ra, cây đó cũng không có gì đặc biệt. Nó cũng giống như bao cây khác. Chẳng qua Thượng Đế muốn thử xem họ có thể vì Ngài mà không ăn trái đó không, nhưng họ đã không thực hiện được dù chỉ là một yêu cầu đơn

giản như vậy. Lời Thượng Đế thì họ không nghe, lại đi nghe lời con rắn! Nghe người khác còn được, đàng này họ lại nghe theo con rắn! Lời nói của một con rắn còn quan trọng hơn lời nói của Thượng Đế sao?

Bây giờ quý vị đã hiểu, cho nên nếu có bị trầm luân trong vòng sinh tử luân hồi thì quý vị tuyệt đối không nên oán trách ai. Nếu câu chuyện này có thật, chúng ta không thể đổ lỗi cho Thượng Đế. Ngài đã quá nhân từ và độ lượng với con người. Ngài không đòi hỏi điều gì, chỉ giữ lại duy nhất một cái cây cho mình. Vậy mà Adam và Eva vẫn hái trái của cây đó xuống để ăn. Họ tin mọi điều trừ Thượng Đế. Họ thậm chí đã tin lời một con rắn và ăn trái mà lẽ ra họ không nên ăn. Đến khi nuốt vào họ mới nhận ra nỗi khổ đau mà họ đã tự chuốc lấy và biết được điều gì tốt, điều gì xấu. Từ đó, Thượng Đế cũng biết họ không có đủ đức tin và không xứng đáng là bạn của Ngài nữa.

Thế giới này có rất nhiều thứ, mỗi thứ đều có một cái giá khác nhau. Ví dụ, nếu mua một viên kim cương, chúng ta phải trả một số tiền rất lớn, nhưng mua vàng thì không cần trả nhiều tiền đến thế. Khi mua bạc thì chúng ta ~~phải~~ trả ít hơn nữa. Mua một thỏi sắt thì chỉ tốn khoảng vài trăm Đài tệ, nhưng mua một thỏi vàng cùng kích cỡ có thể phải trả số tiền nhiều gấp mười lần. Tương tự, nếu họ muốn làm bạn của Thượng Đế và vui hưởng mọi thứ nơi Vườn Địa Đàng thì họ phải tuân thủ nguyên tắc. Nếu như ngay cả một cái cây mà họ cũng không bỏ qua, thì làm sao họ có thể sống ở đó được?

Nếu muốn sống chung, mọi người cần tôn trọng nhau. Tôi có thể nhờ anh điều này và anh cũng có thể nhờ tôi điều kia, chúng ta nên tương trợ lẫn nhau. Đó là bài học rút ra từ câu chuyện này, chứ không phải Thượng Đế thật sự muốn dò hỏi điều gì ở Adam và Eva.

Thượng Đế nghĩ rằng nếu Ngài ban cho họ mọi thứ mà không đặt ra nguyên tắc nào thì sẽ nhầm chán và đơn điệu. Do vậy, Ngài ban cho họ mọi thứ ngoại trừ cái cây đó, để thêm phần phong phú mà thôi. Than ôi, họ đã không hiểu điều này và cuối cùng nghe lời của một con rắn thay vì lời của Thượng Đế, vị ân nhân của mình. Thật đáng hổ thẹn! Vì thế họ đã “tiêu đời” sau khi nghe theo lời con rắn đó.

Nếu quý vị coi trọng con rắn hơn Thượng Đế, chắc chắn quý vị không xứng đáng làm bạn của Ngài. **Phải vậy không?** Quý vị đã phụ lòng tin của Thượng Đế, phá vỡ mối giao hảo giữa Ngài và quý vị. Quý vị muốn làm theo ý mình. Quý vị không tôn trọng ý kiến của Ngài, ngay cả khi điều đó không hề làm phương hại đến quý vị. Có quá nhiều thứ trong tay rồi, quý vị còn muốn gì nữa? Vì vậy, đó là ngã chấp, là tham vọng được vĩ đại như Thượng Đế.

Câu chuyện Thánh Kinh này không chỉ đề cập đến một miếng trái cây, mà còn để lại một bài học đạo đức. Những vị thầy thời xưa vì ngại phiền phức nên không dám nói thẳng mà dùng những câu chuyện ngụ ngôn để truyền đạt giáo lý đến đại chúng... Câu chuyện đầu tiên trong Thánh Kinh cho chúng ta rất nhiều điều hay để suy ngẫm và học hỏi. Đó không chỉ là vấn đề trái cấm, mà còn là vấn đề kỷ luật, sự hợp tác, tôn trọng lẫn nhau và cả vấn đề ngã chấp nữa.

Khi bị đày xuống hạ giới, họ không còn lực lượng nữa... trí huệ của họ đã bị gián đoạn và lãng quên! Ngay khi rời khỏi trung tâm tu hành, họ bị lạc lối và không thể trở về.

Chúa Giê-su nói: "Thiên Quốc ngự trong người." Nếu không tìm ra phương cách để biết nơi Thiên Quốc ngự trị, thì chúng ta không thể đón nhận ân điển của Chúa Giê-su. Điều này cũng giống như trường hợp cha của chúng ta đã để lại cho chúng ta một kho báu lớn, nhưng chúng ta không biết chìa khóa ở đâu.

Chúa Giê-su cũng nói: "Thượng Đế sẽ phái Đấng An Ủi đến với các người." ...Nếu có vị nào dạy chúng ta những giáo lý tương tự hay mang lại cho chúng ta niềm an ủi như Chúa Giê-su đã làm, như Thánh Kinh đã đề cập, thì chúng ta nên biết rằng người đó chính là Đấng An Ủi mà Thượng Đế đã gửi đến cho chúng ta. ~Thanh Hải Vô Thượng Sư

9 789866 895531